

Tokios vėjuotos vasaros nebuvo jau kelis dešimtmečius. Net vyresnės kartos žvejai raukė antakius. Sklido kalbos, kad vėjas stipresnis nei paprastai ir tai pranašauja nelaimę – neva vakarinės pakrantės deimantiukais laikomoms gyvenvietėms audros atneš chaosą ir sumaištį.

Daugelis purtė galvą, girdėdami tokias pranašystes. Vėjas yra vėjas, tiesiog kartais būna stipresnis nei paprastai. Joks sveiko proto žmogus nemano, kad tai neša nelaimės.

Vis dėlto vasara nepraėjo be įvykių. Atvirkščiai, jau gegužę žmonės išgirdo apie artėjančias permainas. Kaip visada, naujienos užklupo be išpėjimo. Vieną dieną tiesiog paaiškėjo, kad parduodami Kungshamno laidojimo namai. Šiaip jau žinia nebūtų sulaukusi didelio dėmesio, jei ne viena smulkmena: prie septyniasdešimtmečio artėjantis laidojimo namų savininkas buvo apvyniotas aplink pirštą jaunesnės moters ir neteko visų santaupų.

Štai kodėl prireikė parduoti pastatą, kuriame buvo įsikūrę laidojimo namai, ir išvykti iš šių kraštų. Gėda buvo per didelė, apkalbos pernelyg gausios, o skolos daug didesnės už turtą.

Kungshamnas nėra įvykių gausa pasižyminti vieta, todėl gandas apie apgautą laidojimo namų savininką pasklido kaip

miško gaisras. Kalboms įsisiūbavus atsirado ir begalė papildomų temų. Kiek praeis laiko, kol laidojimo namai turės naują savininką? Žiojėjo tušti vitrininiai langai, nekilnojamojo turto agentūros plakatas su užrašu „Parduodama“ buvo smarkiai paveiktas oro sąlygų. Aišku, tokią išvaizdą įgavo jau pirmą savaitę, bet kai patalpos prastovėjo neliesotos beveik du mėnesius, žmonės susirūpino, ar kartais nebus kas nutikę pačiam nekilnojamojo turto agentui.

Vis dėlto tas gandas nespėjo įsibėgėti, nes staiga visi norintys ir pažištantys raides galėjo perskaityti vietiniame laikraštyje *Bohusläningen*, kad laidojimo namai pagaliau parduoti. Naujasis savininkas iš Stokholmo ketino pradėti veiklą rugsėjo pradžioje.

Žmonės gūžčiojo pečiais ir spėliojo, kas per vienas tas stokholmietis. Kas atvedė žmogų iš karališkosios sostinės į tolimą Švedijos kampelį vakarinėje pakrantėje? Gal kaip nors susijęs su Kungshamnu?

Laidojimo namus įsigijęs vyras nebuvo tos srities verslininkas.

Kalbėta, kad turi visai kitų planų. Kokių – tiksliai niekas nežinojo, bet kažkas paskleidė gandą, kad galbūt ketinąs atidaryti viešnamį. Apkalboms įsisiūbuoti daugiau nieko ir nereikėjo.

Dar didesnė bomba sprogo paaiškėjus, kur gyvens naujasis savininkas – užuot apsistojęs Kungshamne, pasirinko Huvensetą, maždaug už trijų kilometrų esantį seną žvejų kaimą. Šiaip jau nieko tokio, jei ne adresas – stokholmietis ketino apsigyventi senajame Jansonų name. Taip sakė pati Jansonų pora, todėl žinia priimta už gryną pinigą.

Jansonų namas ne šiaip sau beveik trisdešimt metų neturėjo nuolatinių nuomininkų. Sklido kalbos, kad yra *svarių*

priežasčių, kodėl neatsiranda norinčių gyventi ten nuolat. Tikriausiai atvykstantis vyras iš Stokholmo apie jas nenu-
tuokė, o jei vis dėlto girdėjo, tada jam tikrai kažkas negerai. Niekas nenorėtų gyventi tame name žinodamas, kas jame
nutiko.

Niekas.

Nenorėjo net savininkai ponas ir ponia Jansonai. Jie
tenkinosi trumpalaikė nuoma keliautojams vasarą, o liku-
sį laiką dalį namas stovėjo tuščias.

Paskui prasidėjo mokslo metai.

Iš vasaros liko tik vėjas, vadintas įspėjimu apie artėjan-
čias permainas ir tamsą. Pamažu, niekam negalint paaiš-
kinti kodėl, ėmė plisti nerimas.

Artėjo kažkokie šiurpūs įvykiai.

Žmonėms liko tik laukti.

RUGPJŪČIO 25 D.

Aš vienintelē žinau, kad viskas baigta.

Kilo audra. Klausydamosi už durų užaujančio vėjo Agnesė Erikson galvojo, kad nėra to blogo, kas neišeitų į gera. Blogas oras buvo jos pasiteisinimas išeiti iš namų, todėl Agnesė juo džiaugėsi. Šūktelėjo Fredrikui einanti pasivaikščioti, bet netrukus grįšianti. Sakė norinti nueiti į prielauką patikrinti, ar laivelis gerai pririštas.

Buvo kelios minutės po šešių, lietus pylė taip, lyg būtų atėjusi paskutinio teismo diena. Šiaip jau tam ir lietaus nereikėjo – viskas baigta, atėjo metas permainoms, va tik kaip ištvirti – nežinia.

Agnesė užsitempė kelius siekiančius žalios spalvos guminius batus ir rūpestingai užsisagstė raudoną apsiaustą nuo lietaus. Nekentė lietaus ir vėjo. Tiek vieno, tiek kito vakarinėje pakrantėje per daug.

Jei galėtų rinktis, naują gyvenimą pradėtų ne tokioje austringoje, labiau saulės lepinamoje vietoje.

Prieškambaryje pasirodė Fredrikas.

– Nori, kad eičiau drauge?

Ji papurtė galvą.

– Viskas gerai, susitvarkysiu. Kas iš to, kad sušlapsim abu?

Stengėsi kalbėti nerūpestingai. Draugijos dabar norėjo mažiausiai.

– Išėmiau mėsą iš šaldiklio, – pasakė Fredrikas. – Ketino-
me kepti ant grotelių, bet pagalvojau, geriau iškepsiu orkai-
tėje. Su virtomis bulvėmis ir šaltu padažu. Ir salotų kokių
nors sumaišysiu.

Agnesė linktelėjo ir suspaudė durų rankeną.

– Bus gerai, – atsakė. – Valgysim, kai grįšiu.

Fredrikas gyveno kitoje realybėje. Vis dar paskendęs jų kas-
dienybėje: ji mokytojauja mokykloje, o jis darbuojasi su statybų
projektais Smiogene ir nesuka galvos dėl ateities. Kaip laik-
rodis, kuriam nereikia rodyklių, nes visada rodo tą patį laiką.

„Aš vienintelė žinau, kad viskas baigta“, – pagalvojo Agnesė.

Paskui pagavo Fredriko žvilgsnį.

– Greit grįšiu.

Norėjo ištrūkti, gauti tai, ko neturėjo, bet troško.

Praeityje padarė didelių klaidų. Jos veiksmų ir to, ką pridir-
bo, neįmanoma pateisinti, už nuodėmes tektų sumokėti, dėl to
nė kiek neabejojo. Tas suvokimas atnešė ir šioją tokį palengvė-
jimą. Yra išėitis. Tai buvo vienintelis vilties teikiantis dalykas.

Vėjas plėšė iš rankų pravertas duris, lietus čaižė žemę.
Į prieškambarį padvelkė šaltas gūsis, ji pasiskubino išėiti.
Paskui grįžo.

Fredrikas dar nebuvo spėjęs nueiti.

– Ką nors pamiršai?

Ji papurtė galvą.

– Kieme tebestovi Isako dviratis. Pasakysi, kad nustum-
tų į garažą?

Nesibaigiantys priekaištai sūnui. Vis nebaigiamas taisy-
ti dviratis riogsojo nenaudojamas.

Isakas niekaip neįprato baigti ką pradėjęs ir prisiimti at-
sakomybę.

– Būtinai, – patikino Fredrikas. – Dabar pat perduosiu.

Agnesė vėl išėjo į darganą ir užsidėjusi gobtuvą greitai nužingsniavo šaligatviu. Uostas buvo arti, nors kartu ir pakankamai toli. Daugiau niekada neis ten malšinti geismo, kuris toks gėdingas, kad nedrįso net ištarti.

Veidu sruvo lediniai lietaus lašai.

Apie skėtį nėra ko nė galvoti – vėjas sulaužytų per dvi sekundes.

Įkišusi į apsiausto kišenę sušalusią ranką Agnesė suspaudė telefoną. Kitoje turėjo peilį. Vylėsi, kad neprireiks.

Laiveliai neramiai suposi tiek vidinėje, tiek išorinėje uosto dalyje. Agnesės ir Fredriko buvo išorinėje, bet ji patraukė ne ten – sustojo prie šalia paplūdimio įrengtų raudonų valčių pašiūrių. Įsigiję savąją jiedu su Fredriku šventė. Pašiūrė buvo puikioje vietoje, netoliese ir paplūdimys, ir laivelis. Vis dėltoėjo ir ne ten.

Lieptas buvo slidus nuo lietaus. Iš vasaros liko tik tolimas prisiminimas. Atrodė, kad virves trūkčiojantys laiveliai trokšta pabėgti nuo audrų ir lietaus.

„Visai kaip aš“, – pagalvojo Agnesė.

Tolimiausios pašiūrės lange švietė silpnas žiburys. Štai kur žingsniavo.

Pravėrusi girgždančias duris dirstelėjo vidun.

Matė judantį šešėlį.

„Jau greitai, – pagalvojo Agnesė. – Netrukus visa tai baigsis.“

Nors visiškai tikra nebuvo, antraip juk nebijotų.

Širdis ėmė plakti stipriau.

Dabar svarbiausia užsitikrinti tylą, kad neišaiškėtų jos nusikaltimas.

Įėjusi vidun uždarė duris.

Dabar arba niekada.